

Arrest

nr. 249 382 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. HASOYAN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 oktober 2017 legt de verzoeker een verklaring af van wettelijke samenwoning met K.G., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 30 oktober 2017 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van Merksem tot uitstel van de registratie van deze wettelijke samenwoning.

Op 30 november 2017 deelt de ambtenaar van de burgerlijke stand van Merksem mee aan de verzoeker en aan mevrouw K.G. dat de wettelijke samenwoning werd vermeld in het rijksregister.

Op 2 februari 2018 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg, met name K.G.

Op 31 juli 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 3 augustus 2018 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg, met name K.G.

Op 29 november 2018 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 220 318 van 25 april 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 3 juli 2019 dient de verzoeker, te Schoten, een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg, met name K.G.

Op 3 oktober 2019 beslist de burgemeester van de gemeente Schoten tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 november 2019 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg, met name K.G. Later wijzigt de verzoeker de hoedanigheid van zijn aanvraag en dient hij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van een minderjarige Belgische burger, met name U.K., geboren op 22 december 2019.

Op 7 februari 2020 neemt de burgemeester van de gemeente Schoten een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 29 april 2020 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van een minderjarige Belgische burger, met name U.K.

Op 31 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 4 september 2020 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.04.2020 werd ingediend door:

Naam: U. (...) Voorna(a)m(en): E. (...) Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...).1993 Geboorteplaats: P. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:^{1,2} xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde U., K. (...) (xxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'de familieleden bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Betrokkene heeft bij zijn aanvraag een vervallen verblijfsvergunning uit Nederland voorgelegd, alsook een Nederlands reisdocument met een vervaldatum in 2021.

Echter een reisdocument van een andere lidstaat kan slechts als geldig worden beschouwd, voor zover het vergezeld is van een geldige verblijfsvergunning van die lidstaat. Uit het dossier blijkt dat betrokkene zich sinds 2018 niet meer heeft aangeboden in Nederland om een verlenging van zijn machtiging tot verblijf te bekomen, derhalve staat het vast dat hij zijn verblijfsrecht aldaar is verloren.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40ter. Overeenkomstig de bepalingen van art. 52, §2, 1° dient het wel degelijk om een geldig internationaal paspoort te gaan.

Voor zover de verstreken documenten zouden moeten in overweging worden genomen als bewijs van zijn identiteit, blijkt uit bijkomende informatie in het dossier, dat betrokkene zijn identiteit nooit heeft aangetoond in Nederland aan de hand van een geldig paspoort van zijn land van origine. In die zin kan dus zijn identiteit evenmin aan de hand van de verstreken documenten worden vastgesteld. De advocate van betrokkene beweert dan wel dat mijnheer geen paspoort kan bekomen omwille van zijn geboorte in Duitsland, dit werd echter niet gestaafd.

*Zijn verblijf dient te worden geweigerd en het AI dient te worden ingetrokken.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"2.1.1. Algemene regels

Art. 40ter (...)

Art. 52.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> (...)"

Art. 41. (...)

Art. 47. <KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> (...)

Art. 62 (...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen,

zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Vornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Geen geldig paspoort - toepassing op de feitsituatie in casu

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen geldig paspoort heeft neergelegd overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij de navolgende documenten in het kader van zijn aanvraag ab initio naar voren heeft gebracht:

- Vervallen identiteitsbewijs van in Nederland geldig tot 15/06/2018. Dit document bevat, naast een foto, onder meer de volgende gegevens: de naam, voornaam, geboortedatum en -plaats. Verder bevat dit document het kaartnummer, de datum en plaats van afgifte en de naam van overheidsdienst die de kaart heeft afgeleverd.
- Nederlandse reisdocument geldig tot 16/06/2021. Dit document bevat, naast een foto, onder meer de volgende gegevens: de naam, voornaam, geboortedatum en -plaats. Verder bevat dit document het kaartnummer, de datum en plaats van afgifte en de naam van overheidsdienst die de kaart heeft afgeleverd.

De identiteitsgegevens zoals deze worden vermeld op deze kaart stemmen volledig overeen met de gegevens zoals deze worden vermeld op het reisdocument en op het vervallen identiteitsbewijs afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten.

Verwerende partij duidt in de bestreden beslissing niet specifiek waarom het voorgelegde duplicaat van de vervallen identiteitskaart, die melding maakt van alle vereiste identiteitsgegevens, niet kan worden beschouwd als een "geldig identiteitsdocument" in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, temeer daar enerzijds deze identiteitskaart volkomen overeenstemt met de Nederlandse reisdocument geldig tot 16/06/2021 en anderzijds op het moment dat verzoeker zich voor de eerste keer in het Rijk vestigde zijn Nederlandse verblijfskaart volkomen geldig was.

Deze laatste bepaling waarvan supra sprake vereist enkel een geldig identiteitsdocument, begrip dat ruimer is dan een paspoort, terwijl de voormelde determinerende interpretatie van de verwerende partij erop neerkomt dat steeds een geldig paspoort zou dienen voor te liggen.

Verwerende partij stelt expliciet dat het "wel degelijk om een geldig internationaal passpoort te gaan".

Deze stelling is manifest incorrect.

Verwerende partij stelt tevens met vaststaande zekerheid te weten dat verzoeker zijn verblijfsrecht in Nederland is kwijtgeraakt. Er dient in die zin te worden opgemerkt dat verzoeker zijn verblijfskaart op het moment van de eerste aanvraag met zijn Belgische partner nog steeds geldig was en verwerende partij initieel aan de identiteit van verzoeker niet heeft getwijfeld.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker sedert zijn eerste aanvraag zich gevestigd heeft in België met zijn Belgische partner en nadien met hun gemeenschappelijk kind en aldus niet meer terug is gekeerd naar Nederland.

Verzoeker wenst op te merken dat deze verstrenging via een koninklijk besluit afbreuk doet aan de duidelijke bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.¹

De stelling van verwerende partij dat verzoeker nooit in Nederland zijn identiteit heeft getoond met een geldig passpoort van zijn land van origine raakt kant noch wal. Verwerende partij voegt door deze vereiste een voorwaarde aan artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd in Nederland rechtsgeldig in het bezit gesteld van een verblijfsrecht met dien verstande dat de Nederlandse autoriteiten de identiteit van verzoeker niet in vraag hebben gesteld.

Concluderend kan er worden aangenomen dat nergens in de bestreden beslissing wordt duidelijk wordt gemaakt waarom de stukken niet toelaten de identiteit van de verzoekende partij vast te stellen of te bewijzen of niet aanvaardbaar zijn als identiteitsbewijs- of document.

Verzoeker heeft immers recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn minderjarig kind en partner en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypotheses.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;"

3.2.1. Artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Zo wordt op duidelijke wijze verwezen naar het feit dat de verzoeker de gezinshereniging vraagt met zijn Belgisch minderjarig kind en dit in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt dat deze bepaling vooropstelt dat het moet gaan om de familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een

minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg, die het recht op gezinshereniging opent, vergezellen of zich bij hem voegen. Vervolgens wordt ook de feitelijke grondslag voor de weigeringsbeslissing aangegeven. De gemachtigde stelt meer bepaald vast dat de verzoeker bij zijn aanvraag een vervallen verblijfsvergunning uit Nederland heeft voorgelegd, alsook een reisdocument met een vervaldatum in 2021. De gemachtigde motiveert dat een reisdocument van een andere lidstaat slechts als geldig kan worden beschouwd voor zover het vergezeld is van een geldige verblijfsvergunning van die lidstaat en dat uit het dossier blijkt dat de verzoeker zich sinds 2018 niet meer heeft aangeboden in Nederland om een verlenging van zijn machtiging tot verblijf te bekomen zodat het vaststaat dat hij zijn verblijfsrecht aldaar is verloren. De gemachtigde concludeert vervolgens dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet nu de verzoeker op het moment van de voorliggende aanvraag niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs. De gemachtigde voegt daar nog aan toe dat *“voor zover de verstreken documenten zouden moeten in overweging worden genomen als bewijs”* van de identiteit van de verzoeker, uit bijkomende informatie in het dossier blijkt dat hij zijn identiteit in Nederland nooit heeft aangetoond aan de hand van een geldig paspoort van zijn land van origine zodat zijn identiteit evenmin aan de hand van de verstreken documenten kan worden vastgesteld. De gemachtigde geeft ten slotte nog mee dat de advocate van de verzoeker beweert dat hij geen paspoort kan bekomen omwille van zijn geboorte in Duitsland, maar dat dit niet gestaafd werd.

De verzoeker voert in de eerste plaats aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet specifiek duidt waarom het voorgelegde duplicaat van de vervallen identiteitskaart niet kan worden beschouwd als een geldig identiteitsdocument in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, te meer daar de gegevens ervan geheel overeenstemmen met het voorgelegde Nederlandse reisdocument, geldig tot 16 juni 2021.

De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de gemachtigde niet enkel heeft benadrukt dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vooropstelt dat het moet gaan om de familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft *“die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument”* en zij de Belg, die het recht op gezinshereniging opent, vergezellen of zich bij hem voegen, maar dat de gemachtigde in de bestreden akte tevens de volgende uitdrukkelijke feitelijke toelichting heeft opgenomen:

*“Betrokkene heeft bij zijn aanvraag een vervallen verblijfsvergunning uit Nederland voorgelegd, alsook een Nederlands reisdocument met een vervaldatum in 2021.
Echter een reisdocument van een andere lidstaat kan slechts als geldig worden beschouwd, voor zover het vergezeld is van een geldige verblijfsvergunning van die lidstaat Uit het dossier blijkt dat betrokkene zich sinds 2018 niet meer heeft aangeboden in Nederland om een verlenging van zijn machtiging tot verblijf te bekomen, derhalve staat het vast dat hij zijn verblijfsrecht aldaar is verloren.
Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40ter.”*

Zodoende worden wel degelijk de determinerende motieven weergegeven als waarom de vervallen Nederlandse verblijfskaart, in combinatie met het Nederlandse reisdocument met een vervaldatum in 2021, geen geldig identiteitsdocument uitmaakt in de zin van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. In de mate dat de verzoeker een afzonderlijke motivering wenst aangaande de vervallen Nederlandse verblijfskaart, volstaat de loutere vaststelling dat deze verblijfskaart vervallen is reeds om te besluiten dat het geen geldig identiteitsdocument uitmaakt in de zin van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Een kaart die reeds vervallen is, betreft immers per definitie reeds een kaart die niet (langer) geldig is.

De Raad stelt vast dat de geboden motieven, zoals hierboven besproken, de verzoeker genoegzaam toelaten om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Dit blijkt overigens ook reeds uit de overige kritiek die de verzoeker naar voor brengt en waarin hij aanvoert dat de geboden motieven niet correct zijn, hetgeen geen verband houdt met de formele motiveringsplicht maar wel met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is derhalve niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel verder vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker diende op 29 april 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart als vader van een Belgisch minderjarig kind, dat geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, en dit in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De thans bestreden beslissing houdt de weigering in van deze specifieke aanvraag.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° (...);
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S. 27 juni 2016, artikel 18).

Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het volgende omtrent de ouders van minderjarige Belgen:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarden voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind op duidelijke en relevante manier heeft gewijzigd en aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg hun identiteit bewijzen door

middel van “*een geldig identiteitsdocument*”, terwijl het voor de ouders van een minderjarige Belg voorheen volstond om de identiteit aan te tonen met “*een identiteitsdocument*”.

De verzoeker voert aan dat zijn verblijfskaart op het moment van zijn eerste aanvraag in functie van zijn Belgische partner nog geldig was en dat de verweerder initieel niet aan zijn identiteit heeft getwijfeld. De verzoeker betoogt in dit verband dat uit het administratief dossier blijkt dat hij zich sedert zijn eerste aanvraag in België heeft gevestigd bij zijn Belgische partner en nadien tevens met hun Belgisch kind en dat hij sindsdien niet meer is teruggekeerd naar Nederland.

De verzoeker kan echter niet dienstig verwijzen naar zijn eerste aanvraag en de eerste beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden die jegens hem werd getroffen. Deze aanvraag van 2 februari 2018 werd immers niet ingediend op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (gezinshereniging als vader van een Belgisch minderjarig kind) maar wel op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (gezinshereniging als partner, in een wettelijk geregistreerd partnerschap, van een Belg). De specifieke documentaire vereiste van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet was in het kader van deze eerste aanvraag met het oog op de gezinshereniging met verzoekers Belgische partner, K.G., dan ook niet aan de orde. Bovendien moeten documentaire vereisten steeds worden voldaan op het ogenblik van de aanvraag in kwestie. Het blijkt en het staat niet ter betwisting dat de verzoeker bij de thans voorliggende aanvraag van 29 april 2020, die werd ingediend in de hoedanigheid van vader van een Belgisch minderjarig kind, een vervallen Nederlandse verblijfsvergunning heeft voorgelegd. Het gegeven dat de verzoeker in het verleden in het kader van zijn eerste aanvraag gezinshereniging van 2 februari 2018 dezelfde verblijfsvergunning uit Nederland heeft voorgelegd die op dat ogenblik nog geldig was, doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat hij in het kader van de huidige aanvraag van 29 april 2020 een vervallen verblijfsvergunning heeft voorgelegd terwijl hij overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een geldig identiteitsdocument diende voor te leggen.

Voorts benadrukt de verzoeker dat zijn vervallen identiteitskaart van Nederland naast zijn foto, ook zijn naam, voornaam, geboortedatum en -plaats bevat, terwijl zijn Nederlands reisdocument, dat geldig is tot 16 juni 2021, ook zijn foto, naam, voornaam, geboortedatum en -plaats bevat en deze gegevens op beide documenten met elkaar overeenstemmen.

De verzoeker maakt met dit betoog evenwel niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat: “*een reisdocument van een andere lidstaat (...) slechts als geldig (kan) worden beschouwd, voor zover het vergezeld is van een geldige verblijfsvergunning van die lidstaat*” en “*(u)it het dossier blijkt dat betrokkene zich sinds 2018 niet meer heeft aangeboden in Nederland om een verlenging van zijn machtiging tot verblijf te bekomen, derhalve staat het vast dat hij zijn verblijfsrecht aldaar is verloren.*” De verzoeker betwist op zich niet dat hij niet langer over een verblijfsrecht in Nederland beschikt. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers Nederlands reisdocument voor vreemdelingen, waarvan zich meerdere afschriften in het administratief dossier bevinden, als uiterste geldingsdatum weliswaar 20 juni 2021 vermeldt, maar dat voorafgaand hieraan op de reistitel zelf de volgende vermelding is aangebracht: “*Dit reisdocument is slechts geldig voor (weder)toelating in het deel van het Koninkrijk der Nederlanden waar de houder, blijkens een geldig document, recht op verblijf heeft.*” De gemachtigde heeft de voorliggende gegevens dan ook geenszins miskend waar hij vast stelt dat het voorgelegde Nederlandse reisdocument enkel als geldig kan worden beschouwd voor zover het vergezeld is van een geldige Nederlandse verblijfskaart.

De verzoeker geeft verder aan dat geldig identiteitsdocument ruimer is dan een geldig nationaal paspoort en hij betoogt dat een verstrenging via een koninklijk besluit afbreuk doet aan de duidelijke bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker verwijst in dit verband naar 's Raads arrest met nummer 229 757 van 3 december 2019. Aangenomen wordt dat de verzoeker met deze kritiek volgend motief van de bestreden beslissing viseert: “*(o)vereenkomstig de bepalingen van art. 52, §2, 1° dient het wel degelijk om een geldig internationaal paspoort te gaan.*”

Daargelaten de vraag of het motief in de bestreden beslissing dat “*(o)vereenkomstig de bepalingen van art. 52, §2, 1° dient het wel degelijk om een geldig internationaal paspoort te gaan*” verzoekenbaar is met de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet waarin slechts “*een geldig identiteitsdocument*” wordt vereist, wordt erop gewezen dat de verzoeker er niet in slaagt om het determinerende weigeringsmotief, nl. dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel

40ter van de Vreemdelingenwet "(g)ezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag", aan het wankelen te brengen. Deze vaststelling volstaat reeds om de thans voorliggende aanvraag, ingediend op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, te weigeren. De bijkomende en navolgende stelling dat "(o)vereenkomstig de bepalingen van art. 52, §2, 1° dient het wel degelijk om een geldig internationaal paspoort te gaan" betreft dan ook een overtollige motivering, zodat de kritiek hierop niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De verzoeker laat tevens gelden dat het motief in de bestreden beslissing, dat hij in Nederland nooit zijn identiteit heeft aangetoond met een geldig paspoort van zijn land van origine, kant noch wal raakt. Volgens de verzoeker voegt de verweerder een voorwaarde toe aan artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt dat hij in Nederland rechtsgeldig in het bezit werd gesteld van een verblijfsrecht met dien verstande dat de Nederlandse autoriteiten zijn identiteit niet in vraag hebben gesteld.

De verzoeker maakt door middel van dit betoog echter niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat "(v)oor zover de verstreken documenten zouden moeten in overweging worden genomen als bewijs van zijn identiteit, blijkt uit bijkomende informatie in het dossier, dat betrokkene zijn identiteit nooit heeft aangetoond in Nederland aan de hand van een geldig paspoort van zijn land van origine." Door aan te geven dat de Nederlandse autoriteiten zijn identiteit niet in vraag hebben gesteld, lijkt de verzoeker deze vaststelling net te bevestigen. Hoe dan ook vindt het gegeven dat de verzoeker zijn identiteit in Nederland nooit heeft aangetoond aan de hand van een geldig paspoort van zijn land van origine steun in de stukken van het administratief dossier. Zo bevindt zich in het administratief dossier onder meer een e-mail van 21 augustus 2020 van de Verbindingsambtenaar gericht aan de gemachtigde die ook de bestreden beslissing nam alsook een e-mail van de verzoeker zelf waarin hij stelt dat hij niet in het bezit kan komen van een Armeens paspoort. In de e-mail van de Verbindingsambtenaar wordt onder meer het volgende uiteengezet: "In 2007 kwam echter het Generaal Pardon (ook wel 'speciale regeling' genoemd, en officieel de Regeling Afwikkeling Nalatenschap Oude Vreemdelingenwet = RANOV). De familie kwam daarvoor in aanmerking en ook betrokkene kreeg een verblijfsvergunning. Hiervoor was het overigens niet nodig om identiteitsdocumenten over te leggen."

De Raad wijst er tot slot op dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet op zich duidelijk is: de vader of de moeder van de minderjarige Belg dient zijn identiteit te bewijzen aan de hand van een "geldig" identiteitsdocument. De vraag of de verzoeker zijn identiteit of nationaliteit voldoende heeft aangetoond middels het voorleggen van een vervallen verblijfskaart is niet relevant aangezien hoe dan ook moet worden voldaan aan de door de wet zelf vooropgestelde verplichting om een "geldig" identiteitsdocument voor te leggen ten bewijze van de identiteit. Ook de geviseerde passage omtrent de verstreken documenten betreft dus een overtollige motivering, die geen afbreuk doet aan het determinerende en op zich reeds schragende motief dat er niet is voldaan aan de wettelijke voorwaarde daar de verzoeker op het moment van de aanvraag niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs.

3.2.3. Het betoog van de verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE